

[Ole Olsen]

grænse importen. Det er blot et forslag om at nedsætte et importråd, som ret systematisk gennemgår, hvad vi kan gøre, og hvor stor økonomisk bevægelsesfrihed vi egentlig har.

Hvordan kan man have indvendinger mod punkt 2 om at undersøge, hvilke internationale aftaler og traktater der i øjeblikket hindrer Danmark i at gennemføre egentlig importregulering – der nævnes EF, GATT, Trade Pledge osv. Det synes jeg er en vældig god idé at få et importråd til, så meget mere som vi her i folketinget har noget meget morsomt, der hedder et valutaudvalg. Jeg er medlem af det, det har jeg vist været i 3 år, men det har ud over sættemødet ikke holdt møde, så vidt jeg kan erindre. Det var måske et sted, man burde diskutere dette, men det er åbenbart ikke kutyme, derfor ville et importråd være godt, og selvfølgelig vil det også være godt at få andre end folketingsmedlemmerne til at interessere sig for og til at arbejde med disse ting.

Hr. Lawaetz harcelerede over tidligere danske fiaskoer med hensyn til statsdrift. Når man hørte hr. Lawaetz, lød det nærmest, som om andre lande ikke havde statsdrift og slet ikke havde forsøgt sådan noget. Jeg skal da gerne over for hr. Lawaetz oplyse, at Danmark er et af de lande i Europa, der har mindst statsdrift. Lande som Frankrig og Italien har langt, langt større statsdrift, end vi har, og på langt mere betydningsfulde områder. I disse lande går staten direkte ind i handelen og ind i fabrikation på områder, som man slet ikke gør her i landet.

Så vil jeg godt, selv om jeg skal være den første, der gør det, give kommunisterne ros, for at man kommer med disse 2 forslag, og for, at man har taget det væk, man havde med sidste år.

Kaj Hansen (DKP):

Da jeg hørte handelsministerens totale afvisning af de to kommunistiske forslag, da kom jeg til at tænke på dyreriget, nemlig strudsen, der stikker hovedet i busken. Når den ikke selv kan eller vil se, så regner den med, at så er der heller ikke andre, der kan, men vi er faktisk en hel del, der kan det. Det er det, som de to forslag giver udtryk for. Regeringen og folketingsflertallet holder bestandig betalingsbalancen frem som det store dyr i åbenbaringen, der hindrer alle frem-

skridt. I radio og TV fortælles om det katastrofale i vor stigende gældsætning i udlandet, og det kan ikke undre, at jævne arbejdere – nogle af dem i hvert fald – får en dårlig samvittighed, når det hævdes, at vi lever over evne, og at vi lever på lån. Men det er jo ikke de arbejdende mennesker, der gældsætter vort land, det er tværtimod arbejderne, der holder dette land på fode. Der findes jo dem, for hvem krisen kun er et begreb, som man sådan kan beklage over whiskysjusserne, dem, der bruger store luksusbiler, pelse og juveler, eller tag militæret, der indkøber F-16 fly og leopardtanks for milliardbeløb. Her findes jo områder, hvor man virkelig burde have dårlig samvittighed. Men vi anerkender absolut, at betalingsbalancen udgør et reelt problem. Ved slutningen af 1978 må vi vel regne med at den danske gæld til udlandet er vokset til 60 mia kr. Set i forhold til nationalformuen, der er på ca. 1.200 mia kr., er det jo ingenlunde katastrofalt, men det vokser med en halv snes milliarder om året, og det kan naturligvis ikke fortsætte. Allerede nu udgør rentebetalingerne ca. 5 mia kr. om året. Det er altså uacceptabelt, men hvad kan der så gøres?

Regeringen og folketingsflertallet har jo deres forestillinger, men de bærer præg af, at man har indstillet sig på at regere på storkapitalens betingelser og anvende almindelige, traditionelle kapitalistiske metoder. Deres indstilling er sådan set meget enkel. De siger, at nationen lever over evne, og derfor må danskerne i bred almindelighed spænde livremmen ind. Det er de toner, vi hører. Derfor må man indføre forbrugsbegrænsninger, og denne recept er fulgt i årevis. Man ved, at hver gang befolkningens forbrug gennem øgede skatter eller sociale nedskæringer begrænses med 3 mia kr., kan man måske spare 1 mia kr. på betalingsbalancen.

Den politik er i virkeligheden asocial, fordi den i højere grad rammer de fattige i vort land end de rige, og hertil kommer, at en indskrænkning i forbruget uundgåeligt skaber øget arbejdsløshed. SV-regeringens første handlinger viser det tydeligt. Hævelsen af moms fra 18 til 20¼ pct. gav 3,2 mia kr., mindre reguleringer af skattefradraget gav 1,3 mia kr., og andre besparelser gav 1,5 mia kr., i alt ca. 6 mia kr. Det giver en årlig forbedring af betalingsbalancen på ca. 2 mia kr., men samtidig sker der det, at man ram-